

Sygn. akt V CSK 287/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa K.M.

przeciwko J.C.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 9 sierpnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki K.M. od wyroku Sądu Okręgowego podnieść należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw.

Przedstawione w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne dotyczy charakteru terminu wskazanego w art. 293 k.c. a także tego, czy jego bieg podlega przerwaniu, zawieszeniu lub wstrzymaniu w przypadku złożenia przez darczyńcę oświadczenia o odwołaniu darowizny i pozwu o zobowiązanie obdarowanego do zwrotnego przeniesienia darowanego udziału w prawie własności lokalu. Tak sformułowane zagadnienie nie pozostaje jednak w bezpośrednim związku ze wskazaną w pozwie podstawą faktyczną i prawną żądania, którym było zobowiązanie pozwanego do zwrotnego przeniesienia na rzecz powódki udziału w prawie własności lokalu mieszkalnego darowanego pozwanemu w 2001 r., uzasadniane przez powódkę wystąpieniem po stronie pozwanego rażącej niewdzięczności. Nie ma także związku z powołaną w skardze podstawą naruszenia prawa materialnego – art. 898 k.c. oraz z uzasadnieniem przyjętej przez Sąd Okręgowy koncepcji rozstrzygnięcia opartej na analizie ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych pod kątem tego, czy wypełniają one znamiona rażącej niewdzięczności, które to pojęcie jest przedmiotem obszernego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz piśmiennictwa.

Skarżąca podniosła także, że skarga jest oczywiście zasadna, co obligowało do wykazania kwalifikowanego naruszenia określonych przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy, czemu skarżąca nie sprostала. Nie zawarła bowiem we wniosku wyodrębnionego wywodu jurydycznego wskazującego na oczywistą wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia; nie jest wystarczające powołanie się w tym celu na uzasadnienie podstaw kasacyjnych. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

aj